ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ, ὅπως τὸ εἶχε προείπει ὁ Λαντρύ, τοὺς περίμενε ὁ δὸν Διάζ μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἀνθρώπους του.

Πέρασαν ἀπὸ μπρός του τρέχοντας,ἀσθμαίνοντας.

Μιὰ ὁμοβροντία πυροβολισμῶν ρίχτηκε ἀπάνω τους, ἀλλά, εὐτυχῶς, δὲν πληγώθηκε κανείς.

Ὕστερα ὁ Δὸν Διάζ μάζεψε τοὺς ἀκολούθους του σὲ μιὰ ὁμάδα, τὴν ὁποίαν διέταξε νὰ τρέξῃ ἀπὸ πίσω τους,βγάζοντας φωνὲς ὅμοιες μὲ τοῦ κυνηγοῦ ποὺ διευθυνει τὸ κυνηγετικὸ σκυλί του.

Ἀλλὰ τὸ σκυλὶ αὐτὸ τοῦ Διάζ ἀπετελεῖτο ὄχι μόνον ἀπὸ ὀκτὼ ἢ δέκα ἀνθρώπους, ὅπως τὸ εἶχε ὑποθέσει ὁ Λαντρύ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἀπὸ δεκατρεῖς κακούργους, ὡπλισμένους ἀπ' τὰ νύχια ὥς τὴν κορυφή.

Καταδιωγμένοι λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο αὐτὸ στῖφος, οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι δυστυχισμένοι ἔτρεχαν ἀνεβαίνοντας πάντα πρὸς τὰ βράχια. Ἀφοῦ ἔφθασαν στὸ μεγαλύτερο ὕψος, ἀναγκάσθηκαν νὰ σταθοῦν ἐκεῖ· ἐκεῖ τελείωνε τὸ ἀκρωτήριο. Καθὼς ἦταν ἀπότομο καὶ ὅμοιο μὲ τεῖχος, βύθιζε πολὺ μπροστά, στὰ κύματα, τὴ βάση του, ποὺ τὴν ἔδερνε ἡ παλίρροια.

Κοντὰ στὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου πρόβαλε ὁ βαρὺς ὄγκος ἑνὸς σκοπέλου.Οἱ φυγάδες γύρισαν πρὸς τὰ πίσω καὶ ἦρθαν ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς ἐχθρούς.

Ἀπὸ πίσω τους ἐμούγκριζεν ἡ ἄβυσσος, μπροστά τους ἄστραφταν δεκατρία γυμνὰ σπαθιά.

Ἦταν ὁ θάνατος.

Ἡ Δολόρα ἔπεσε στὰ γόνατα. Ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στοὺς βράχους,κλείνοντας τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά, ἡ δυστυχισμένη κόρη, ἔκαμε τὴν προσευχή της στὸ Θεό.

Ὁ Λέλιος καὶ ὁ Λαντρὺ τὴν ἐπροστάτευαν μὲ τὰ κορμιά τους.

Πρᾶγμα περίεργο ! Μέσ' στὶς ματιές του, ποὺ εἶχαν γίνει ἀγέρωχες ἀπ' τὴν ἀπόφαση καὶ τὴν ὑπερηφάνεια, ἡ αὐτοπεποίθησις φάνηκε νὰ τοὺς ἔρχεται στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή.

Ὁ δὸν Διέγος τὸ παρατηροῦσε αὐτὸ καὶ γέλασε.

— Μὴ γελιόσαστε ! τοὺς εἶπε. Εἴμαστε δεκατέσσερες ἐναντίον δύο, καὶ περιμένω καὶ βοήθεια. Παραδοθῆτε, ἀνδρεῖοι μου !

Ὁ Λέλιος τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕναν πυροβολισμό, ἀλλὰ ὁ Διάζ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι· ἡ σφαῖρα τοῦ πῆρε μονάχα τὸ φτερὸ τοῦ καπέλλου του.

— Ἐμπρός, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του, ἀρχίστε τὸ χορό.

Καὶ οἱ δεκατρεῖς ἱσπανοὶ ἄρχισαν τότε τὴν ἔφοδο.

Φάνηκαν δὲ τότε νὰ περιστρέφωνται οἱ λάμψεις τῶν σπαθιῶν, καὶ ἀκούσθηκε νὰ βροντᾷ ἡ δεύτερη βολή τοῦ κόμητος.....ὕστερα, τίποτε πιά..... Μάχη σφοδρά, ροχαλητὸ θανάτου, διαρκὴς σύγκρουσις, ἀτσάλι στὸ ἀτσάλι.

Τόσο διαρκής, ὥστε ὁ Δὸν Διάζ, ποὺ ἔβλεπε τὴ μάχη μὲ λαχτάρα κατελήφθη ἀπὸ ρῖγος ἀμφιβολίας.

— Τὶ δαίμονα, λοιπόν ! ψιθύρισε, σκίζοντας μὲ λύσσα τὸ περιλαίμιό του, αὐτὸς ὁ Λαζαρίλλος δὲ θὰ φανῇ τελοσπάτων ;....

Πραγματικά, οἱ ἀντίπαλοί του ἀντιστεκόντουσαν μὲ θράσος μπρὸς στὸ θάνατο ! Καθένας, ἀπ' αὐτοὺς στηριγμένος καλὰ στὰ πόδια του, εἶχε περιτυλίξει τὸ μανδύα του στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸν μεταχειριζόταν σὰν ἀσπίδα, ἐνῶ τὸ δεξί του ἦταν κολλημένο στὸ σπαθί, καὶ σὲ κάθε χτύπημά του, νέα πληγὴ ἄνοιγε στὶς ζωντανὲς ἐκεῖνες σάρκες.

Ὁ δὸν Διάζ εἶχε εἶχε χλωμιάσει τώρα φανερά.

Καὶ χλώμιασε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν οἱ μαχαιροφόροι του, ἀφοῦ ὀπισθοχώρησαν γιὰ νὰ πάρουν ἀναπνοή, μετρήθηκαν.

Δὲν εἶχαν μείνει παρὰ μόνο ἑπτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ πιὸ πολλοὶ ἦταν καὶ κεῖνοι πληγωμένοι.

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τοὺς δυὸ Φλαμανδούς, ὁ δὸν Διέγος τοὺς εἶδε στὴν ἴδια θέση, ὠχρούς, καταματωμένους, μὲ τὰ ροῦχα κομματιασμένα, ἀλλὰ ὑπερήφανους, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Ὁ Λαντρὺ ἐπωφελήθη τῆς διακοπῆς, γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸ πρόσωπό του, καὶ νὰ τινάξῃ τὸ κατακόκκινό του ἐγχειρίδιο, ποὺ ἦταν ματωμένο ὥς τὴ λαβή.

— Ἄχ ! μὰ τὸν ἅγιο Λαντρύ ! φώναξε, ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω πὼς θὰ γλυτώσουμε !

Ἡ ἀχτίδα αὐτὴ τῆς ἐλπίδας ἔκαμε τὸ δὸν Διάζ ν' ἀφρίσῃ.

— Ἀπάνω τους..... ἐμπρός ! ἀνακραύγασε, δίνω ἑκατὸ δουκάτα σ' ὅποιον σκοτώσει αὐτὸν τὸ σκυλόπιστο !

Καὶ ἡ μάχη ξανάρχισε μὲ μεγαλύτερο πεῖσμα.

Ὁ Λαντρὺ ὅμως βαρέθηκε γρήγορα τὴν ἀμυντικὴ του θέση καὶ δὲν κρατήθηκε πιά. Ὥρμησε σαλεύοντας τὸ ἀτσαλένιο σπαθί του, μπρὸς στὸ ὁποῖο τίποτα δὲν ἀντιστεκότανε, ἔσχισε τὸ κεφάλι ἑνὸς θωρακοφόρου ποὺ βρισκόνταν πιὸ κοντά του γιὰ ν' ἀνοίξῃ δρόμο καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπρὸς στὸ δὸν Διάζ καὶ τοῦ φώναξε:

— Οἱ δυό μας τώρα, δὸν Διέγο !

Ὁ Δὸν Διέγος μόλις πρόφτανε ν' ἀμύνεται στ' ἀλλεπάλληλα χτυπήματα τοῦ Λαντρύ, τοῦ ὁποίου τὸ σπαθὶ πολλὲς φορὲς τὸν ἄγγιξε καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ δέρμα. Ὁ Ἱσπανὸς ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ καὶ ν' ἀπελπίζεται ὅταν ὁ Λαντρὺ ἐπρόφερε μιὰ τρομερὴ βλασφημία.

Καθὼς προχωροῦσε χτυπῶντας συνεχῶς τὸν Ἱσπανὸ ὀκόνταψε στὸ σῶμα ἑνὸς τραυματίου ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ στηρίχτηκε στοὺς ἀγκῶνες, τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαχαῖρι του.

Ὁ Λαντρὺ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κσὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ. Μὰ ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νἀναλάβῃ τὴν πρωτινή του ἐπιθετικὴ ὁρμὴ τὸ σπαθὶ τοῦ Δὸν Διάζ τὸν πέρασε κατ' ἀπὸ τὸν ὦμο.

Ἕνα κῦμα αἵματος ἐβγῆκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Λαντρὺ ὁ ὁποῖος ἔπεσε χάμω σὰν τσακισμένο δρῦ.

— Στὸν τόπο ! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Ἱσπανός.

Συγχρόνως μιὰ διπλῆ κραυγὴ ἀπελπισίας ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Λέλιου καὶ τῆς Δολόρας.

Ἕνας μαχαιροφόρος εἶχε ἐπωφεληθῆ τῆς συγχύσεώς των κι' ὁρμῶντας ἄρπαξε τὴ νέα ποὺ τὴν παρέσυρε μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Αὐτὸ ὅμως ἔκανε τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τρέμουσαν Δολόρα νὰ μεταβληθῆ εἰς ἄνδρα.

Καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι,ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἅρπαγός της τὸ κοντό του ξίφος καὶ τοῦ τὸ ἐβύθισε στὸ λαιμό του.

Ὁ μαχαιροφόρος ἄπλωσε τὰ χέρια του ἔκανε πίσω κι' ἀφοῦ ἐστράφηκε περὶ τὸν ἑαυτό του ἔπεσε κάτω.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ κόμης εἶχ' ἐπιτελέσει θαύματα ἀνδρείας γιὰ ν'ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του,ἐκ τῶν ὁποίων δύο εἶχε θέσει ἐκτὸς μάχης καὶ νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ τὴ μνηστή του.

Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν πίεση τριῶν ἄλλων τοξοτῶν οἱ ὁποῖοι τὸν παρακολουθοῦσαν βῆμα πρὸς βῆμα.

Ὁ κόπος ἄρχιζε νὰ τὸν καταβάλῃ καὶ φαινόταν καθαρὰ ὅτι ἡ ἄνισος αὐτὴ πάλη ἄγγιζε στὸ τέλος της.

Ἔξαφνα καθὼς τὸ σπαθί του διέγραψε μιὰ καμπύλη γιὰ νὰ πέση στὸ κεφάλι τοῦ πλησιεστέρου ἀντιπάλου του συγκρούστηκε μὲ τὸ βαρὺ κοντάρι του καὶ ἔσπασε.

Μὲ τὸ κομμάτι ποὺ ἀπόμενε στὰ χέρια του ὁΛέλιος κατώρθωσε νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κεφάλι, μὰ βλέποντας ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ πιὰ τίποτε μ' αὐτὸ τὸ πέταξε κάτω.

Σταύρωσε τότε τὰ χέρια του καὶ περίμενε.

Ἡ τύχη του εἶχε ἀποφασισθῆ

— Ζωντανό !... ζωντανὸ τὸν θέλω !... φώναξε ἔξαλλος ἀπ' τὴ χαρά του ὁΔὸν Διάζ,ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἀνήκει!Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ παρὰ μὲ τὸ χέρι μου. Ἀ! κύριε Λέλιε, τώρα θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ὅλα ! Ἐπὶ τέλους σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου.

—Ὄχι ἀκόμα! ἀπάντησε κάποια φωνή,

Καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπὴ κάποιος ποὺ μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε φτάσει, ὥρμησε κατὰ τοῦ Δὸν Διάζ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ρίχνοντάς τον κάτω ἔβαλε τὸ γόνατό του στὸ στῆθος του.

Ὁ Δὸν Διάζ κοιτοῦσε μ' ἔκπληξη μᾶλλον παρὰ μὲ θυμὸ τὸ ξεμαλλιασμένο,τὸ πελιδνὸ πρόσωπο ἐκείνου ποὺ τὸνἐπίεζε στὸ στῆθος μὲ ὅλο τὸ βάρος του.

— Σύ; ἐφώναζε. Ἐσὺ 'σαι,ἀδελφέ μου;

— Ναί ! Ἐγὼ εἶμαι... ἀπάντησε, μ' ἐγνώρισες ; Εἶμαι ὁ Τρουξίλλος, ὁ ἀδελφός σου ! ὁ δοῦλος σου, ὁ σκῦλος σου,τὸ κτῆμα σου! Εἶμαι ὁ Τρουξίλλος ποὺ γιὰ σένα ἔγινε δολοφόνος καὶ κακοῦργος καὶ ποὺ σὺ τὸν ἐπλήρωσες σκοτώνοντας τὸ πιὸ ἀγαπημένο του πλᾶσμα. Δολοφόνε τῆς Στεφανίνης, πέθανε τώρα καὶ σύ !...

— Ἔ ! φώναξε τότε ὁ Δὸν Διάζ στοὺς ἀκολούθους του, θὰ τὸν ἀφήσετε νὰ μὲ σφάξῃ ; Βοήθεια !

Ἀφήνοντας τὸν Λέλιο, οἱ δυὸ κακοῦργοι ἐπλησίασαν.

Ὁ Τρουξίλλος ἀνορθώθηκε καὶ μὲ τὸ πόδι του πάντα στὸ στῆθος τοῦ Δὸν Διάζ ἔσυρε ἀπὸ τὴ ζώνη του δυὸ πιστόλια γεμάτα.

— Πίσω ἐσεῖς ! φώναξε μ' ἐπιβλητικὴ φωνή. Πρέπει ν' ἀποδώσω δικαιοσύνη !

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δὸν Διάζ ἐδίστασαν.

- Ἀναντροι, λησταί, κακοῦργοι ! οὔρλιαζε ὁ Δὸν Διάζ, σᾶς πλήρωσα γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε, ὑπερασπισθῆτε με λοιπόν !

— Ἐμπρός ! εἶπε ὁ ἕνας.

Καὶ ὥρμησαν.

Ὁ Τρουξίλλος ἀμέσως ἐπυροβόλησε καὶ μὲ τὰ δυό του πιστόλια. Οἱ δύο κακοῦργοι ἔπεσαν χτυπημένοι στὸ κεφάλι.

Ἀλλὰ ὁ δὸν Διάζ εἶταν ρωμαλέος κι' ὁ φόβος τοῦ εἶχε τετραπλασιάσει τὶς δυνάμεις. Δίνοντας ἕνα ἀπότομο τίναγμα στὸ σῶμα του ἔρριξε πρὸς τὰ πλάγια τὸν Τρουξίλλο.

Ὁ Τρουξίλλος τότε περιτυλίχτηκε στὸ δὸν Διάζ σὰ φεῖδι κι' ἔτσι μπλεγμένοι σ' ἕνα ὄγκο σουρνόντουσαν στοὺς βράχους προσπαθῶντας νὰ ξεσχίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ δὸν Διάζ ἀδίκως προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἀντιπάλου του ὁ ὁποῖος τοῦ καταξέσχιζε μὲ τὸ μαχαῖρι του τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια. Βροχὴ αἵματος κυλοῦσε γύρω τους. Τὰ κόκκαλά τους ἀνηχοῦσαν καθὼς χτύπαγαν ἀπάνω στὶς πέτρες, ἡ ἀναπνοή τους ἔβραζε, ἀπὸ τὰ στόματά τους ἔβγαζαν ἀφρούς.

Ἀπὸ τὸ διαρκὲς αὐτὸ κατρακύλισμα ἔφθασαν χωρὶς νὰ θέλουν στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ.

Ἐκεῖ, ἐξακολουθῶντας ν' ἀποτελοῦν πάντοτε τὸ ἴδιο σύμπλεγμα ἐταλαντεύθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατρακύλησαν στὸ κενό...

(Ἀκολουθεῖ)